

Dorota Buchwald

"Andrzej Kuśniewicza requiem dla Habsburgów", Sergio Pitol,
"Twórczość" nr 12 (1988) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/3-4 (114-115), 332

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PIESZCZACHOWICZ Jan: Na widnokręgu historii. Szkice literackie. Kraków 1988, WL, ss. 416, zł 460,-

Książka poświęcona związkom literatury pięknej z problematyką historyczną. Zawiera - obok recenzji z pozycji beletrystycznych (np. Żukrowskiego "Kamienne tablice", Z. Brzozowskiego "W miasteczku, które jak ogród Andersena...", S. Łubieńskiego "Ballada o Januszku") - omówienia prac historycznoliterackich (np. H. Dubowika, J. Koniecznego, J. Malinowskiego "Polska powieść historyczna", J. Kamionkowej "Życie literackie w Polsce w pierwszej połowie XIX wieku", M. Straszewskiej "Życie literackie Wielkiej Emigracji we Francji 1831-1840"). Autor śledzi przede wszystkim dzieje stereotypów i mitów, które są obecne w naszej literaturze i świadomości narodowej od wieku XVII aż po dzień dzisiejszy.

BP/114-115/93

K.P.

PITOL Sergio: Andrzeja Kuśniewicza requiem dla Habsburgów. "Twórczość" 1988 nr 12 s. 72-79.

Szkic poświęcony powieściom: "Król Obojga Sycylii" i "Lekcja martwego języka". Autor porównuje oba utwory znajdując między nimi wiele podobieństw i zamierzonych kontynuacji: podobna konstrukcja psychologiczna bohatera, podobny czas fabularny, tło ukazujące początek końca i właściwy koniec monarchii austro-węgierskiej. Krytyk uznaje debiutancką powieść Kuśniewicza za jedno z najwybitniejszych dzieł ostatniego stulecia. Włącza autora "Króla Obojga Sycylii" do kręgu pisarzy kontynuujących tradycję CK Monarchii. Wymienia tu m.in. Kafkę, Canettiego, Rilkego. Prezentując miejsce Kuśniewicza w literaturze polskiej przyrównuje jego prozę do utworów Brunona Schulza i Jarosława Iwaszkiewicza. Stara się też odnaleźć inspiracje twórcze Kuśniewicza, stworzyć domniemaną listę lektur, odkryć źródła koncepcji językowej pisarza (poetycki język łagodzący naturalistyczną drastyczność opisów).

BP/114-115/94

D.B.